

med FN's generalsekretær om hans efter statsministerens mening åbenbart helt fejlagtige analyse af situationen. For hvis FN's generalsekretær tager fejl, så var det da selvfølgelig en opgave for statsministeren at prøve at rettede ham.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Nej, jeg har ikke haft lejlighed til selv at tale med Kofi Annan. Men jeg vil godt gøre hr. Lykketoft opmærksom på, at spørgsmålet om Falluja kun var et enkelt element i Kofi Annans ganske lange brev. Faktisk er hovedbudskabet i Kofi Annans brev en række betragtninger om vigtigheden af, at der kan afholdes valg i Irak i januar 2005 som en nøgle til den bredere politiske overgangsproces, der er beskrevet i den seneste FN-resolution. Det er faktisk Kofi Annans hovedærinde.

Kl. 13.55

Så siger hr. Lykketoft: Nå ja, det kan godt være, at det er den irakiske regering, men det er jo sådan en regering, der bare er indsat af amerikanerne. Det, hr. Lykketoft her forbiser, er jo, at det er en regering, som er, om jeg så må sige, autoriseret af FN i den seneste resolution, 1546.

Formanden:

Så er det hr. Jan Trøjborg som medspørger.

Jan Trøjborg (S):

Statsministerens besvarelse får mig til at stille et spørgsmål, der så er lidt bagudrettet, for statsministeren svarer jo altid: Hvad ville I ellers have gjort? Hvad ville Socialdemokraterne have gjort? Ville I hellere have Saddam Hussein tilbage? og lignende retorik.

Derfor er jeg nødt til at stille et spørgsmål til statsministeren, som går på, at jeg synes, man kan dele indsatsen i Irak op i faser. Den første fase er krigsfasen, hvor statsministeren jo var meget glad for at være en del af koalitionen og tilsyneladende havde stor indflydelse på den; anden del er så besættelsesmagtsfasen, og vi er nuovre i den tredje fase, hvor vi har fået en midlertidig irakisk regering. Jeg er nødt til at spørge statsministeren for den videre debats skyld: Kan statsministeren ikke godt erkende, at Falluja er et eksempel på de meget, meget, meget store fejltagelser, der er foretaget i besættelsesfasen, altså hvor ringe man har været i stand til at planlægge og vinde freden i Irak?

Falluja er jo desværre et eksempel på, at man har gjort tingene meget, meget dårligt, og jeg synes, det ville være befriende for den videre dis-

kussion om dansk tilstedeværelse i koalitionen og Irak, hvis regeringen blot kunne erkende, at den amerikansk ledede indsats har været meget fejlagtig. Man har simpelt hen haft for få tropper på jorden, man har forbrudt sig mod Powelldoktrinen, og der kan være mange ting.

Kan statsministeren ikke bare give antydningen af, at det godt kan være, at det her måske var forholdsvis dårligt tilrettelagt, siden vi kan komme så galt af sted, som vi er kommet i de seneste uger i Irak?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har ikke været i Falluja og omegn; jeg har ikke noget grundlag for at give en vurdering af, om det set i bakspejlet har været grebet korrekt an.

Det, vi i hvert fald bare kan konstatere, er, at Falluja udviklede sig til at blive en terrorrede, et hjemsted for terrorister, der dels undertrykte den lokale civilbefolkning, dels brugte Falluja som base for terrorangreb, herunder også angreb på uskyldige civile irakere.

Jeg går da ud fra, at hr. Jan Trøjborg er enig med mig i, at når man kan konstatere, at Falluja er en terrorrede, at man undertrykker befolkningen, bruger den som basis for angreb, bl.a. på civile irakere, så gælder det om at få den terrorrede lukket, få stoppet terrorhandlingerne, så godt man kan. Det er det, der er sket, og det burde jo egentlig have opbakning.

Jan Trøjborg (S):

Det er naturligvis nødvendigt at inddæmme terrorismen, også i Irak.

Imidlertid er det spørgsmål, som statsministeren ikke vil forholde sig til: Hvordan kan det være, at terrorismen i Irak er eskaleret så ekstremt, som den er?

Statsministeren er fantastisk god til at tale udenom, men sagen er jo den, at der er ingen af os, hverken statsministeren eller jeg eller andre, der i sin vildeste fantasi havde drømt om, at det kunne gå så galt i Irak. Det er nemt at komme med en række forklaringer på, hvorfor det er gået så galt, men jeg synes, det ville være befriende for en saglig, nuanceret debat om fremtiden i Irak, at man erkendte, at indsatsen indtil nu har været utilstrækkelig; den har været så utilstrækkelig, at man næsten har næret, at disse terrorister har fået så frit spil, at der kan foregå det, der gør i Falluja.

Jeg ved ikke, om statsministeren kender begrebet, at kærlighed gør blind? Jeg synes ikke,